

Слід враховувати також той факт, що сучасне виховне середовище насичене сильно діючими на емоційну сферу студентів інформаційно-технічними засобами.

Але, на жаль, за допомогою їх демонструються кінострічки, засновані на стрільбі, вибухах, сексі, вбивствах, жахах, різних злочинах, насильствах, що чинять негативний вплив на людину і сприяють деградації ціннісно-емоційних прагнень молоді. А навчальні заняття з фізичної культури в більшості випадків у вузах практично не зачіпають позитивну емоційно-чуттєву сферу студентів.

Висновки та перспективи подальших розвідок наперед. Таким чином, можна зробити висновки: потрібно, перш за все, створювати студентам умови (рухове середовище фізкультурного виховання) для свободи їх вибору, для задоволення їх емоційної потреби. Тільки в цьому випадку можливий успіх у фізкультурному вихованні студентів, у вихованні у них діяльнісного компонента фізичної культури, активного, творчого ставлення до свого фізичного вдосконалення.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Апанасенко Г. Л. Проблемы управления здоровьем человека // Наука в олимпийском спорте. 1999. Спец. выпуск. С. 56–60.
2. Белкин А. С. Компетентность. Профессионализм. Мастерство. Челябинск: Юж.-Урал. книж. изд-во, 2004. 176 с.
3. Воронін Д. Є. Здоров'язберігаюча компетентність студента в соціально-педагогічному аспекті // Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту. 2006. № 2. С. 25–28.
4. Компетентнісний підхід у сучасній освіті: світовий досвід та українські перспективи: Бібліотека з освітньої політики / Під заг. ред. О. В.

Овчарук. К.: К.І.С., 2004. 112 с.

5. Національна доктрина розвитку освіти // Педагогіка і психологія професійної освіти. 2002. № 2. С. 9–22.

REFERENCES

1. Apanasenko, G. L. (1999). *Problemy upravlinnya okhoronoyu zdorov'ya lyudyny // Nauka v olimpiys'komu rytmi*. [Problems of human health management // Science in the Olympic smart].
2. Belkin, A. S. (2004). *Kompetentnist' Profesionalizm. Navychka*. [Competence. Professionalism. Skill]. Chelyabinsk.
3. Voronin, D. Is. (2006). *Zdorov'yazberihayucha kompetentnist' studenta v sotsial'no-pedahohichnomu aspekt*. [Health-preserving competence of the student in the socio-pedagogical aspect]. Kiev.
4. *Kompetentnisnyy pidkhdid u suchasniy osviti: svitovyy dosvid ta ukrayins'ki perspektivy: Biblioteka osviti'oyi polityky*. (2004). [Competence approach in modern education: world experience and Ukrainian perspectives: Library of educational policy]. Kiev.
5. *Natsional'na doktryna rozvytku osvity*. (2002). [National education development doctrine // Pedagogy and psychology of professional education]. Kiev.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

ЛОСІК Вікторія Георгіївна – викладач кафедри фізичного виховання та спорту Донбаської державної машинобудівної академії.

Наукові інтереси: теоретичні аспекти виховання фізичної культури особистості майбутніх спеціалістів фізичної культури та спорту.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

LOSZYK Victoria Georgiyvna – Teacher of the Department of Physical Education and Sports of the Donbass State Machine-Building Academy.

Circle of scientific interests: teoretychni aspekty vykhovannya fizychnoyi kul'tury osobystosti maybutnikh spetsialistiv fizychnoyi kul'tury ta sportu.

Стаття надійшла до редакції 01.09.2020 р.

УДК 37.013.42:316.614:379.8

DOI: 10.36550/2415-7988-2020-1-189-198-203

ОПАЛЬЧУК Богдан Віталійович –

асистент кафедри соціальної роботи та реабілітації

Національного університету біоресурсів і природокористування України

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-4531-0486>

e-mail: bogdan_opalchuk@ukr.net

ПЕДАГОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОЗВІЛЛЄЗНАВСТВА ЯК ІНСТИТУТУ СОЦІАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ

Постановка та обґрунтування актуальності проблеми. Для сучасного соціуму все більшої актуальності набувають питання педагогічного потенціалу

дозвіллєзнавства. З'являється необхідність звернення уваги на вивчення нових напрямів, спрямованих на розв'язання актуальних проблем дозвілля. Здійснюються спроби

підвищити ефективність соціально-педагогічної роботи в дозвіллевій сфері задля забезпечення безперервного ефекту дозвіллевої діяльності на соціалізацію індивіда.

Сучасні тенденції піднесення системи дозвілля обумовлені з оновленням та вдосконаленням змісту культурно-дозвіллевої роботи. «Модернізація й реформування загальновідомих інститутів соціалізації особистості здатні забезпечити повне задоволення потреб формування цілісних орієнтацій, схвалюваних нормативних уявлень, світоглядних переконань та життєвих позицій» [1].

Проблема взаємодії соціального працівника та особистості в умовах соціалізації є вкрай важливою, адже саме соціальний працівник, здійснюючи культурно-дозвіллеву діяльність, формує способи впливу на особистість, а також безпосередньо впливає на культурне середовище й обсяг реальних можливостей реалізації позитивної поведінки особистісного потенціалу. Тому «особливо актуальними стали дослідження, пов'язані з проблемою професійної соціалізації майбутніх соціальних працівників в умовах закладу вищої освіти та пошуку ефективних засобів оптимізації та прояву активності здобувачів вищої освіти у вільний час» [2].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблему соціалізації особистості розкривають праці таких відомих учених, як Б. Ананьєв, Л. Божович, Л. Бурлачук, М. Корнєв, Н. Максимова, І. Петрова та інших, в яких розглянуті загальні теоретико-методичні й соціально-педагогічні проблеми становлення особистості.

Загальні проблеми соціалізації особистості розглядаються в дослідженнях М. Боришевського, Л. Виготського, А. Капської, Н. Лавриченко, О. Мудрика, Г. Овчаренка, С. Савченка та ін.

Дослідження С. Савченка свідчить, що сьогодні «соціалізацію особистості слід розглядати як:

– складний і багатофакторний процес набуття індивідом людських властивостей та якостей;

– явище, сутнісні характеристики якого забезпечують суб'єкт-суб'єктну єдність особистості;

– соціокультурний феномен, який характеризується незмінністю психологічних механізмів;

– рушійну силу, що активізує процеси

самоперетворення;

– соціально-педагогічне поняття, яке відображає перебіг соціального формування особистості» [2].

На думку А. Капської, «соціалізацією називається послідовне влиття особистості в соціальну сферу, що супроводжується засвоєнням і відтворенням культури спільноти внаслідок взаємодії індивіда зі стихійними та непохитно створеними вимогами існування на всіх етапах життя» [6, с. 9].

Як зазначає А. Капська, «новочасне керування процесом соціалізації особистості ставить на меті залучення до прийняття рішень щодо проблем свого життя і діяльності, заохочувати здійснення її призначення, потенціалів, починання й творчості» [6, с. 21].

Можемо погодитися з поглядами Г. Андрєєвої, що «соціалізація – процес двобічний, котрий включає: засвоєння особистістю суспільного досвіду напрямом входження в суспільну сферу, систему суспільних зв'язків; процес встановлення порядків суспільних зв'язків та формування індивіда внаслідок активної діяльності, ініціативного введення в соціальне коло» [7, с. 176].

У ряді досліджень новочасних науковців (Л. Артемова, А. Богущ, І. Гавриш, Н. Грама, Л. Карнаух, О. Кононко, Т. Поніманська, Н. Рогальська, О. Трифонова та ін.) підкреслюється роль дозвіллезнавства як інституту соціалізації, в якому створюються умови для соціального розвитку особистості, ознайомлення із суспільним довідками, засвоєння та відтворення норм поведінки, соціальних зв'язків і соціального досвіду [3].

Мета статті – з'ясування впливів культурно-дозвіллевої діяльності на процес професійної соціалізації майбутніх соціальних працівників в умовах закладу вищої освіти.

Виклад основного матеріалу дослідження. Процес соціалізації особистості здійснюється за певних умов. «Головну роль відіграють такі процеси, як: а) гуманістичне становлення у суспільстві; б) відповідності межі, розуміння та природи педагогічним перспективам, умов певного соціального оточення; в) доцільне розставлення часу та простору усіх планомірних взаємодіях.

«Виникнення соціальних інститутів – процес, багато в чому зумовлений соціально-історичною необхідністю. Існує п'ять основних потреб суспільства, для задоволення яких на різних етапах його

становлення виникли основні групи соціальних інститутів: інститут шлюбу; інститут держави; інститут економіки; інститут релігії; інститут освіти» [8].

«Дозвіллезнавство як інститут соціалізації визначає необхідність важкого та багатобічного дозвіллевого процесу, в якому особистості призначається активна функція; вона визначається як одна з наук про людину, про виховання та розвиток особистості у вільний час» [4].

«Дозвіллезнавство – це сфера науки, що пізнає життєдіяльність, взаємини та організацію у сфері вільного часу. Повноцінну значущість він набирає, коли використовується для гармонійного розвитку індивіда» [8].

Педагогічні можливості дозвіллезнавства, як інститут соціалізації особистості вивчали Ю. Стрельцов, Т. Сущенко, В. Тріодін, Г. Фролов. У своїх працях Ю. Стрельцов, Г. Фролов зауважують, що дозвіллезнавство не являється суперником загальноприйнятим напрямом педагогіки. Натомість Т. Сущенко, В. Тріодін підкреслюють вагомє значення дозвіллезнавства на заповненні та усуненні прогалин у процесі навчання за сприяння правильного розподілу вільного часу. Не правильний «розподіл вільного часу заважає соціокультурному розвитку особистості, для відкриття соціальної роботи ширшого простору для ефективного використання засобів, методів та форм організації культурно-дозвіллевої діяльності. Основну увагу педагогічні засади дозвіллезнавства відводять соціальному розвитку особистості, впливу соціального середовища на особистість, визначеності вільного часу, соціалізації та формування особистості» [3].

Установлення дозвіллезнавства як одного з інститутів соціалізації на нинішньому етапі є новим підходом до дозвілля. Як зазначають В. Й. Бочелюк, В. В. Бочелюк «найбільш успішно особистість розвивається в умовах соціально значущої та цікавої для неї діяльності, зокрема дозвіллевої» [4].

Дозвіллезнавство як інститут соціалізації охоплює загальновідоме поняття «Вільний час», справжня цінність якого набувається в процесі гармонійного всебічного розвитку особистості. Призначення вільного часу має фундаментальний характер в процесі соціалізації, задоволення постійно зростаючих потреб, піднесення на вищий рівень розвитку власних здібностей та розкриття особистості в цілому. На всіх

вікових етапах соціалізації особистості, починаючи з дитячих років і закінчуючи поважним віком, завжди має місце вільний час. У широкому розумінні вільний час – це зайнятість особливого роду, що впливає на становлення та розвиток особистості, формування соціальних норм і цінностей, засвоєння зразків поведінки, поетапне засвоєння соціально-культурного досвіду.

У вільний час відбуваються процеси: навчання, виховання, саморозвитку, самоосвіти, міжособистісного спілкування, що без сумніву мають безпосередній вплив на соціалізацію особистості. Досить очевидним може скластися враження, що вільний час є ототожненням дозвілля, при всій подібності дозвілля і вільного часу конкретні поняття мають різний змістовий характер.

Вільний час приймає видимість дозвілля, але з певною відмінністю. Насамперед для дозвілля властиві прояви видовищно-пасивних форм проведення вільного часу. Слова «дозвілля» і «вільний час» у Великому тлумачному словнику сучасної української мови трактується як синоніми на позначення пори, позбавленої від праці, якоїсь діяльності. Часто під дозвіллям розуміють пасивне споживання готового культурного досвіду, що не має нічого спільного з творенням культури. В дозвіллі особистість прагне задовільнити власні потреби в розвагах, задоволенні та насолоді.

Однак, варто відрізнити вільний час, що регулюється дозвіллезнавством, як інститутом соціалізації та самою особистістю. Методологічним підґрунтям поділу виступають характер діяльності у вільний час та форми організації вільного часу, що на думку науковців В. Й. Бочелюк, В. В. Бочелюк є взаємопов'язані критерії.

Ми розглядаємо дозвіллезнавство та соціалізацію особистості, як один із напрямів професійної соціалізації майбутніх соціальних працівників що впливає на організацію вільного часу в умовах закладу вищої освіти, згуртованість яких утворюють специфічний механізм взаємозв'язку дозвілля і соціалізації. Роль дозвілля в процесі професійної соціалізації майбутніх соціальних працівників визначається суспільною необхідністю і перспективами становлення соціально важливих видів діяльності у вільний час. Для успішного використання вільного часу, в умовах закладу вищої освіти, майбутні соціальні працівники в процесі професійної соціалізації обумовлюється забезпеченням об'єктивних

умов для прояву активності здобувачів вищої освіти, формування інтересів, установок, потреб та цінностей.

Напрями застосування вільного часу задається процесом професійної соціалізації майбутніх соціальних працівників, якісний зміст якого залежить від здобувачів вищої освіти. Прояв активності здобувачів вищої освіти у вільний час в процесі професійної соціалізації, умовно можна розділити на такі види: початковий (споживання існуючих благ, навчання без пошуку додаткової інформації, не регулярне відвідування занять, міжособистісне спілкування на побутовому рівні, відсутність інтересу до занять у гуртках, колективах, спортивних секціях, байдужість до суспільно-політичних ситуацій...) піддається впливу соціуму; базовий (споживання існуючих благ з особистим доповненням, пошук додаткової інформації в доповнення до стандартного викладу навчальної програми, регулярне відвідування занять, більш розширене коло міжособистісного спілкування, має місце зацікавленості у відвідуванні гуртків, наявність членства у колективах, спортивних секціях, прояв інтересу до суспільно-політичних ситуацій тощо...) менше піддається впливу соціуму; вищий (мінімальне споживання існуючих культурних благ, прояв індивідуальної творчості, пошук додаткової інформації в процесі навчання, виразний прояв самоосвіти й саморозвитку, систематичне відвідування навчальних занять, велике коло налагоджених міжособистісних зв'язків, активна робота у гуртках, колективах, спортивних секціях, явно виражено громадська активність, участь у суспільно-політичних ситуаціях тощо...) менше піддається впливу соціуму або не піддається взагалі.

Професійна соціалізація майбутніх соціальних працівників шляхом прояву активності вільного часу в умовах закладу вищої освіти здійснюється за етапами: перший етап – визначення життєвих цілей та перспектив, другий – адаптація власного вільного часу до умов ЗВО, третій – засвоєння та формування, у вільний час, навчального змісту та практичних умінь, четвертий – професійної готовності до раціонального використання вільного часу. Основні чинники, що мають вплив на процес професійної соціалізації майбутніх соціальних працівників у вільний час в умовах ЗВО, на нашу думку, є: характеристика особистості (життєвий

досвід, риси та цінності особистості, особиста мотивація...); зміст професійної підготовки (зміст освітнього процесу, якість професійної підготовки, наявність методичного забезпечення...) культурно-професійна орієнтованість (формування професійної культури, орієнтація на налагодження міжособистісних професійних зв'язків).

Для констатування впливу дозвіллезнавства на процес професійної соціалізації майбутніх соціальних працівників в умовах вищого навчального закладу, нами було здійснене емпіричне дослідження, результати якого продемонстрували реальний стан прояву активності здобувачів вищої освіти у вільний час. Здобувачам вищої освіти спеціальною відповіді на запитання, які стосувалися організації їхнього вільного часу. Опитування здійснювалося за допомогою анкетування академічних груп та індивідуального усного опитування вибіркового членів груп для перевірки правильності результатів отриманих шляхом анкетування.

Опитувальник складався із трьох блоків запитань, де кожний блок відповідав за окремо взятий вид прояву вільного часу. Перший блок запитань стосувався процесу підготовки здобувачів вищої освіти до практичних та семінарських занять, прояв самоосвіти й саморозвитку, відвідування занять тощо... Другий блок включав запитання, що стосувалися споживання наявних культурно-дозвіллевих благ, прояву групової згуртованості, наявності членства у колективах, гуртках, спортивних секціях... І на останок третій блок охоплює запитання, що стосувалися громадської активності, участь у суспільно-політичних заходах, акціях тощо...

Паралельно за членами груп, що брали участь в опитуваннях, здійснювалось спостереження, що включало в себе: відповіді на семінарських та практичних заняттях; перевірка дійсного членства в гуртках, колективах, спортивних секціях; аналіз активності та публікації на сторінках соціальних мереж; участь у культурно-розважальних заходах організованих кафедрами, факультетами, закладом вищої освіти. Головною метою спостереження стало підтвердження відповідей здобувачів вищої освіти на запитання в опитувальнику.

Порівнюючи відповіді здобувачів вищої освіти отриманих методом анкетування та результати спостереження за здобувачами вищої освіти, ми мали змогу спостерігати

закономірність в отриманих результатах. Аналіз продемонстрував збіг відповідей та результатів спостереження з точністю двох до одного, що свідчить про вірогідність отриманих результатів опитування.

Узагальнюючи результати дослідження прояву активності у вільний час здобувачів вищої освіти в процес професійної соціалізації майбутніх соціальних працівників в умовах закладу вищої освіти, нами було констатовано на якому етапі професійної соціалізації вони знаходяться та яку активність проявляють. У ході опрацювання відповідей респондентів нами було з'ясовано: понад 42 % від загального числа респондентів проявляють у вільний час початковий рівень активності; майже 34 % респондентів у вільний час проявляють базовий рівень активності; понад 24 % респонденти проявляють вищий рівень активності у вільний час.

Для визначення на якому етапі професійної соціалізації знаходяться респонденти, було здійснено порівняння відповідей опитувальника тз результатами спостереження. В результаті нам вдалося з'ясувати: 12 % знаходяться на першому етапі; 48 % – притаманний другий етап; 30 % респондентів знаходяться на третьому етапі професійної соціалізації в умовах закладу вищої освіти.

Підводячи підсумки результатів нашого дослідження, ми дійшли до висновку, професійна соціалізація майбутніх соціальних працівників у вільний час в умовах закладу вищої освіти відбувається поетапно, прогнозує формування професійних якостей, формування мотивації до самостійної професійної творчої діяльності, засвоєння теоретичних знань та формування практичних умінь, сприяє зародженню професійних ціннісних орієнтацій. Ефективний розподіл вільного часу здобувачами вищої освіти сприяє професійному становленню особистості та засвоєння нових соціальних ролей.

Висновки та перспективи подальших розвідок напрямку. Таким чином, педагогічні засади дозвіллезнавства зорієнтовані на соціальний розвиток особистості, вони визначають методи доцільного використання її вільного часу, оптимізують соціальну детермінацію соціалізації та формування індивідуума. Дозвіллезнавство, як інститут соціалізації особистості, визначає закономірності важкого й різнобічного культурно-дозвіллевого процесу, в котрому особистості призначається ініціативна

функція, що відзначається науковцями як одна з інститутів розвитку, виховання індивідуальності у вільновідпущений час.

Розглядаючи сутність професійної соціалізації майбутніх соціальних працівників за сприянням культурно-дозвіллевої сфери ми визначаємо, як процес входження особистості в систему соціальних взаємин, наслідок піднесення індивіда як універсального суб'єкта діяльності напрямом його багаторівневої взаємодії із суспільством на тлі формування соціально-типових ознак, які є моральними регуляторами свідомості, діяльності та поведінки.

На нашу думку, досягнення ефективності процесу професійної соціалізації майбутніх соціальних працівників у вільний час в умовах закладу вищої освіти здійснюється шляхом створення педагогічних умов, які включатимуть взаємопов'язані складники: соціокультурне середовище; організацію культурно-дозвіллевого процесу; готовність соціального працівника як суб'єкта соціально-педагогічної діяльності.

Серед актуальних пробле, професійної соціалізації в умовах закладу вищої освіти продовжує залишатися особистісна активність майбутнього соціального працівника у вільний час, адже залученість до взаємодії у порядку соціальних відношень та зв'язків потребує прийняття вірних рішень й допомагає розвивати цілеспрямованість, мобілізує до активної діяльності та планування стратегій професійної діяльності.

Дослідження складних проблем становлення дозвіллезнавства, як одного із вагомих інститутів соціалізації особистості, потребує нової методології педагогічних досліджень. Враховуючи нагальну потребу новочасної педагогічної науки та практики, розробка методології культурно-дозвіллевої сфери є вкрай важливим завданням та потребує подальшого вивчення.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Капська А. Й. Деякі аспекти професійної підготовки соціальних педагогів і соціальних працівників / А. Й. Капська // Соціалізація особистості: збірник наукових праць [За заг. ред.. проф.. А.Й. Капської]. Том XXVIII. К.: НПУ, 2007. С. 3–13.
2. Савченко С. В. Социализация студенческой молодежи в условиях регионального образовательного пространства. Луганск: Альма Матер, 2003. 406 с.
3. Гавриш І. В. Теоретико-методологічні основи формування готовності майбутніх учителів

до інноваційної професійної діяльності: Дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.04 / Харків, 2006. 572 с.

4. Бочелюк В. Й., Бочелюк В. В. Довіллязнавство: Навчальний посібник. К.: Центр навчальної літератури, 2006. 210 с.

5. Галус О. М. Соціалізація особистості: сутність, концептуальні підходи у наукових теоріях, напрямках, школах // Збірник наукових праць Хмельницького інституту соціальних технологій Університету України. 2010, 2. С. 69–75

6. Соціальна педагогіка. Навчальний посібник / За ред. А. Й. Капської, К., 2000. 264 с.; Соціальна робота: технологічний аспект: Навчальний посібник / За ред. проф. А. Й. Капської. К.: Центр навчальної літератури, 2004. 352 с.

7. Андреева Г. М. Соціальна психологія / Г. М. Андреева. К.: Центр навчальної літератури, 2006. 381 с.

8. Бабенко Ю. А. Вільний час і дозвілля української молоді в умовах нової соціокультурної реальності. Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв. Київ, 2013. № 2. С. 74–79.

REFERENCES

1. Kapska, A. Y. (2007). *Deiaki aspekty profesii noi pidhotovky sotsialnykh pedahohiv i sotsialnykh pratsivnykiv*. [Some aspects of the professional training of social educators and social workers]. Kyiv.

2. Savchenko, S. V. (2003). *Sotsyalizatsiia studencheskoi molodezhy v usloviakh rehionalnoho obrazovatelnoho prostranstva*. [Socialization of student youth in the conditions of regional educational space]. Lugansk.

3. Gavrish, I. V. (2006). *Teoretyko-metodolohichni osnovy formuvannia hotovnosti*

maibutnikh uchyteliv do innovatsi noi profesii noi diialnosti. [Theoretical and methodological bases of formation of readiness of future teachers for innovative professional activity]. Kharkiv.

4. Boychelyuk, V. Y., Boychelyuk, V. V. (2006). *Dozvillieznavstvo*. [Leisure Studies In]. Kyiv.

5. Gallus, O. M. (2010). *Sotsializatsiia osobystosti: sutnist, kontseptualni pidkhody u naukovykh teoriiakh, napriamakh, shkolakh*. [Personalization Socialization: Essence, Conceptual Approaches in Scientific Theories, Directions, and Schools]. Khmelnytsky.

6. *Sotsialna pedahohika*. [Social pedagogy]. Kyiv.

7. Andreeva, G. M. (2006). *Sotsialna psykholohiia*. [Social Psychology]. Kyiv.

8. Babenko, Y. A. (2013). *Vilnyi chas i dozvillia ukrainskoi molodi v umovakh novoi sotsiokulturnoi realnosti*. [Leisure and leisure of Ukrainian youth in the context of a new socio-cultural reality]. Kyiv.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

ОПАЛЬЧУК Богдан Віталійович – асистент кафедри соціальної роботи та реабілітації Національний університет біоресурсів і природокористування України.

Наукові інтереси: соціально-педагогічна робота у сфері дозвілля.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

OPALCHUK Bogdan Vitaliyovych – Assistant of the Department of Social Work and Rehabilitation National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine.

Circle of scientific interests: socio-pedagogical work in the field of leisure.

Стаття надійшла до редакції 05.07.2020 р.

УДК 378.016:811.162.1-13+808.5

DOI: 10.36550/2415-7988-2020-1-189-203-208

РАНИЮК Оксана Петрівна –

викладач кафедри слов'янської філології Хмельницького національного університету
ORCID <https://orcid.org/0000-0001-8859-9254>
e-mail: oksana.raniuk@gmail.com

ЛІНГВОДИДАКТИЧНА МОДЕЛЬ РОЗВИТКУ РИТОРИЧНИХ УМІНЬ МАЙБУТНІХ ФІЛОЛОГІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ПОЛЬСЬКОЇ МОВИ

Постановка та обґрунтування актуальності проблеми. У сучасному інформаційному суспільстві вміння влучно, аргументовано, якісно висловлюватися часто є запорукою успіху. Розвиток риторичних умінь для філолога в закладі вищої освіти є необхідним, адже впливає в подальшому на конкурентоспроможність, успішну

соціалізацію тощо. Специфіка професійної діяльності філолога-полоніста передбачає обґрунтування структурних елементів змісту навчання та теоретико-методологічних аспектів, які сприятимуть розвитку риторичних умінь та забезпечать цілісність, системність та ефективність освітнього процесу. Саме тому вважаємо за доцільне